

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31. maja 2021.godine
Br.ref.:RK1797/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI11/21

Podnosilac

Nuhaj Sami

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda PML.br. 325/2020
od 16. decembra 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosioci zahteva

1. Zahtev je podne Nuhaj Sami iz Uroševca (u daljem tekstu: podnosilac zahteva). Podnosioca zahteva zastupa Artan Qerkini, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda PML.br. 325/2020 od 16. decembra 2020. godine, kojom je odbijen zahtev za zaštitu zakonitosti podnetog protiv presude Apelacionog suda PA1.br. 129/2020 od 14.jula .2020. godine i presude P.br. 298/2019 Osnovnog suda u Uroševcu od 30.decembra 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda kojom se navodno, podnosiocu zahteva povređuju prava i slobode garantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 33 [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima], Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članova 6. (Pravo na pravično suđenje) i 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: (EKLjP)).
4. Podnosilac zahteva traži da se održi javna rasprava.
5. Pored toga, podnosilac zahteva traži i uvođenje privremene mere, kojom bi se obustavilo izvršenje pravosnažne presude Vrhovnog suda PML.br. 325/2020 od 16. decembra 2020. godine.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka], 27. [Privremene mere] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] 39 i 56. [Zahtev za uvođenje privremenih mera] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 14. januara 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 18. januara 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu, za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (čanovi).
9. Dana 3. februara 2021. godine, Sud je obavestio pravnog zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i kopiju zahteva prosledio Vrhovnom sudu.
10. Dana 25.marta 2021. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva vlasnik građevinske kompanije PGP „Vizioni – S“ DOO u Uroševcu, koja se bavi izvođenjem građevinskih radova.
12. Dana 29.novembra 2014. godine, oko 15:00 sati, došlo je do nestreće na gradilištu, na objektu gde građevinske radove izvodi kompanija podnosioca zahteva, pri čemu je lice M. A., palo sa 8 sprata objekta, zadobivši povrede od kojih je preminulo.
13. Dana 3.decembra 2015. godine, Osnovno tužilaštva u Uroševcu podiglo je optužnicu PP. br. 2986/2014, Osnovnom sudu, protiv podnosioca zahteva i lica L.N., zbog krivičnog dela *“u saizvršilaštvu uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. i članom 31. Krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu:KZRK-a), kao i protiv pravnog lica PGP „Visioni – S“ DOO, sa odgovornim licem Sami Nuhaj, za krivičnog delo “uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. i u vezi sa članom 40. KZRK-a.”*
14. Dana 18.maja 2018. godine, Osnovni sud u Uroševcu doneo je presudu P. br. 1525/2015, kojom je podnosioca zahteva proglasi krivim da je izvršio krivično delo *“Uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. KZRK-a, i osudio ga je na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 3 (tri) meseci, dok je optužnicu Osnovnog tužilaštva protiv lica lice L.N.,odbio.*
15. Istom presudom, Osnovni sud je je naložio da pravno lice PGP „Vizioni – S“ DOO, platiti novčanu kaznu u iznosu od 5.000 (pet hiljade) evra.
16. U obrazloženju presude P. br. 1525/2015 Osnovni sud je naveo:

„Pošto optuženi nije priznao krivicu za krivično delo po ovoj optužbi, Sud je sproveo izvođenje dokaza i nakon njihove procene svakog posebno i u uzajamnom nadovezivanju jedan sa drugim, u smislu člana 361., stavovi 1. i 2. ZKPK-a, utvrdio je činjenično stanje detaljnije opisano u izreci ove presude.“

Iz izvedenih dokaza tokom sudske rasprave proizilazi da na mestu gde je pokojni radio nisu bile postavljene adekvatne zaštitne mera za radno mesto, kao što su skele, bočni branici, jer kada bi isti postojali ne bi došlo do nesreće, takođe je i izveštaja autopsije utvrđeno da je pokojni M. A., preminuo kao posledica unutrašnjeg krvarenja kao ishod mnogobrojnih preloma kostiju [...] takođe i iz službenog izveštaja Inspekcije rada u Uroševcu od 04.12.2014. god., utvrđuje se činjenica da od strane okrivljenog nije postupano na osnovu odredbi iz članova 5., 6. i 7. Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu (br. 04/L – 161) kao i člana 42. Zakona o radu (03/L – 313) zbog čega je i Inspekcija rada, dana 17.12.2017. god. izrekla novčanu kaznu u iznosu od 10.000 evra.

„Takođe je tokom sudske rasprave utvrđeno da preduzeće nije imalo odgovorno lice za bezbednost na radu, kao i uopšte nisu održana osposobljavanja radnika za bezbednost na radu...”

Sud je iz mišljenja veštaka iz oblasti bezbednosti na radu i zaštite na radu utvrdio sa jedne strane propuste poslodavca kao: 1. Poslodavac nije ispunio obaveze za, obezbeđenje bezbednih uslova na radnom mestu, 2. Montiranje strioporskih ploča na terasi [...] 3. Bilo je nemoguće da počne rad pre nego što se obezbede skele i branici balkona, 4. Poslodavac je obavezan da vrši osposobljavanje o bezbednosti i zaštiti na radu na permanentan način, odnosno svake godine, 5. Pokojni radnik Mirsad Ajeti, na osnovu podataka, nikada nije bio osposobljen u ovoj oblasti, 6. Nije opremio radnika sa (LZO) ličnom zaštitnom opremom adekvatnom za rad i dnevnik rada, 7. Radnik nije bio opremljen opisom poslova i dužnosti rada kao i dnevnikom rada, i 8. Poslodavac nije izvršio proceduralne obaveze nakon što se desio slučaj, znači, nema obrasca stručne komisije koji bi u njenom izveštaju evidentirao uzroke povrede.

Iz službenog izveštaja inspektora rada pod br. prot. 368/14 od 04.12.2014. god., po njihovom mišljenju, nakon posete na mestu događaja, analiziranja materijalnih dokaza i okolnosti u kojima je prouzrokovana nesreća na radnom mestu, kontrole dokumentacije i njihovog analiziranja i izvođenja ostalih relevantnih dokaza, zaključili su da: poslodavac nije postupio po odredbama iz članova 5., 6. i 7. Zakona br. 04/L – 161 o bezbednosti i zdravlju na radu kao i člana 42. Zakona o radu br. 03/L – 212, Tokom izricanja kazne, sud je uzeo u obzir i olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, kao olakšavajuće okolnosti za optuženog Sami Nuhaj...”

17. Protiv presude Osnovnog suda, u zakonskom roku žalbu je podneo branilac podnosioca zahteva zbog suštinskih kršenja odredbi krivičnog postupka, pogrešnog i nepravednog utvrđivanja činjeničnog stanja i kršenja krivičnog zakona, sa predlogom, da Apelacioni sud usvoji žalbu kao osnovanu i pobijenu presudu izmeni tako da optuženog oslobodi optužbe ili poništi i krivičnu stvar vrati na ponovno suđenje i odlučivanje.
18. Dana 18.oktobra. 2018. godine, Apelacioni sud je doneo presudu PA1.br. 710/18, kojom je usvojio žalbu branilac podnosioca zahteva, poništi je presudu P.br. 1525/15 Osnovnog suda, i predmet je vratio istom na ponovno suđenje i odlučivanje.
19. U obrazloženju Apelacioni sud je naveo: “Krivično veće ovog suda prema službenoj dužnosti ocenjuje da pobijena presuda sadrži suštinska kršenja odredbi krivičnog postupka iz člana 384. stav 1, pod stav 1.12, u vezi sa članom 370. stav 1, vezano i sa članom 366. ZKP-a, jer pismeno izrađena presuda nije u skladu sa objavljenom presudom kako se predviđa sa odredbom 370. stav 1 ZKP-a da “pismeno izrađena presuda mora potpuno da odgovara presudi koja je objavljena”.

“U konkretnom slučaju nedostaje zapisnik o iznošenju završne reči stranaka kako se predviđa gore navedenim odredbama i takođe nedostaje i zapisnik o objavljivanju presude, onako kako se predviđa odredbom člana 359. stav 1 i 2

ZKPK-a. Pošto u konkretnom slučaju nedostaje prvobitna presuda, odnosno zapisnik o objavljivanju presude, ovaj sud posledično ocenjuje da izrađena ubrzana pismena presuda stranaka nije identična sa prvobitnom presudom, stoga iz svega ovoga, ocenjuje da presuda prvostepenog suda je obuhvaćena u suštinska kršenja odredbi krivičnog postupka iz člana 384. stav 1, tačka 1.12 u vezi sa članom 370. stav 1 ZKPK-a, za šta je trebalo da se ista poništi.”

20. Dana 30.decembra. 2019. godine, Osnovni sud u Uroševcu je u ponovljenom postupku doneo presudu P.br. 298/19, kojom je podnosioca zahteva proglasio krivim za krivično delo koje mu se stavlja na teret, pri čemu ga je osudio na kaznu zatvora u trajanju od 10 meseci. Dok je, što se tiče pravnog lica PGP „Vizioni – S“ DOO, naložio da plati novčanu kaznu u iznosu od 4.000 (četiri hiljade) evra.
21. U obrazloženju presude Osnovni sud je naveo; „... postupajući u ovoj krivičnoj stvari kao i u skladu sa uputstvima Apelacionog suda, održao i glavne pretese po ovim datumima, 06.06.2019. godine, 23.08.2019. godine, 05.11.2019. godine i 02.12.2019. godine, u kojoj je zastupnik optužbe – državni tužilac, pročitao je optužnicu a sudija nakon što se ubedio da je okrivljeni shvatio optužbu, shodno članu 325. stav 1 ZKPK-a, okrivljenima je pružio mogućnost da priznaju krivicu ili izjasni nevinim.

Okrivljeni Sami Nuhaj u glavnom pretresu je izjavio da ne prizna krivicu po nijednoj tački krivičnog dela koja mu se stavlja na teret.

Nije sporno da je kritičnog dana kao posledica ne preduzimanja zaštitnih mera od strane optuženog Sami Nuhaj, tokom radova na zgradi koja se nalazi u ulici „Astrit Bytyqi“ u Uroševcu od 29.11.2014. godine, oko 15:00 časova, sa 8 sprata, gde je pokojni Mirsad Ajeti radio, pao na zemlju i izgubio život, njegovo činjenično stanje je utvrđeno od saslušanja gore navedenog svedoka, koji u glavni pretres od 05.11.2019. godine, izjavili su da zgrada gde su isti radili za dugo vreme, uprkos činjenici da je trebalo da bude postavljen bočni štit – skela na svim stranama zgrade u konkretnom slučaju, sa jedne strane, upravo na mestu gde je radio sada pokojni, nije bilo uopšte postavljenih skela, prema tome je došlo do nesreće, od saslušanih svedoka je utvrđeno da bočni štit – skele, bio dužan da obezbedi vlasnik kompanije, dakle okrivljeni Sami Nuhaj, koji prema svedoku, Abedin Haxhijaj bio obavešten o ovoj činjenici ali iste nije obezbedio.

Činjenično stanje kao u izreci optužnice je utvrđeno i od stručnjaka za zaštitu i sigurnost na radnim mestima Hysen Hysenaj, koji je izjavio da na osnovu Zakona br. 04/L-161 o bezbednosti zdravlja, član 5, tačka 1, 3, 4 i član 6. tačka 1, 2, 3, primarna i glavna odgovornost što se tiče slučaja, pada na preduzeće NPN „Vizioni-S“ DOO, a na osnovu istog zakona, član 21, tačka 1 i 2 do tačke 2.5 i tačka 3 i 4, sekundarna odgovornost pada na zaposlenog. A od dopune razjašnjenog veštačenja što se tiče sa tvrdnjama odbrane, stručnjak je utvrdio da štit – skele je moralo da budu postavljene na celu zgradu tamo gde nastaje opasnost za život i zdravlje radnika, dok što se tiče radova koje je trebalo da se obavljaju kritičnog dana, ovo se nije moglo znati jer nije postojao plan rada za taj dan.

Da okrivljeni nije postupio u skladu sa Zakonom o bezbednosti i zdravlja na radu, utvrđuje se i iz službenog izveštaja inspektorata u Uroševcu od 04.12.2014. godine, od kojeg je konstatovano da je do nesreće na radu sa posledicom smrti radnika je došlo zbog toga jer je dozvoljeno od strane poslodavca da radi na montiranju ploča stiropora na spoljnoj terasi, bez postavljanja skela i drugih zaštitnih mera i radnik nije bio opremljen zaštitnim užetom tako da kao posledica ne preduzimanja ovih mera, došlo do njegove fatalne smrti”.

22. Protiv presude P.br. 298/19 Osnovnog suda u zakonskom roku žalbu je podneo branilac podnosioca zahteva zbog kršenja odredbi postupka, pogrešno i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i kršenja krivičnog zakona, sa predlogom da Apelacioni sud, pobijenu presudu preinači i optuženog proglasi nevinim ili istu poništi i slučaj vrati na ponovno suđenje i ponovno odlučivanje.
23. Dana 14.jula 2020. godine, Apelacioni sud je doneo presudu PA1.br. 129/2020, kojom je žalba branioca podnosioca zahteva odbio kao neosnovanu.
24. U obrazloženju presude Apelacioni sud je naveo:

a) Što se tiče navoda branioca podnosioca zahteva da je pobijena presuda obuhvaćena sa suštinskim kršenjima odredbi krivičnog postupka, dodajući da presuda ne sadrži razloge o odlučujućim činjenicama...“, Apelacioni sud je našao „*da ove navedene tvrdnje nisu osnovane i to iz razloga sto „Osporena presuda ne sadrži suštinska kršenja odredbi krivičnog postupka za koje se tvrdi u žalbi branitelja optuženog a ni druga kršenja koje ovaj sud primećuje svaki put prema službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 394 ZKPK-a. Pobijena presuda je konkretna i jasna, u obrazloženju osporene presude prvostepeni sud je pravilno opisao činjenično stanje koju je potvrdio. Prvostepeni sud je dokaze utvrdio sa odredbama člana 370. stav 6 i 7 ZKPK-a, na potpun način predstavljajući koje činjenice i iz kog razloga primi kao dokazane ili ne dokazane“.*

b) Što se tiče navoda o pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja, i o osporavnju načina ocenjivanja izvedenih dokaza u glavnom pretresu, kao i nalaze veštaka H. H., Apelacioni sud je zaključio, „*da žalbeni navodi branitelja optuženog ne stoje. Prema spisima predmeta i pobijene presude i činjenično stanje je pravilno i na potpun način utvrđeno od strane prvostepenog suda i da krivično veće ovog suda, ocenjuje da u tom pogledu, nijedna činjenica nije ostala u nedoumici kako se nepravедno tvrdi u žalbi uloženoj protiv presude prvostepenog suda. prvostepeni sud je u skladu sa odredbom člana 365. ZKP-a, proglasio krivim optuženog Sami Nuhaj, zbog krivičnog dela uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367. stav 2 u vezi sa stavom 7 i 3 ZKPK-a“.*

c) Što se tiče žalbenih navoda branioca podnosioca zahteva o kršenju krivičnog zakona, odnosno da je prvostepeni sud pogrešno primenio odredbe Krivičnog zakonika, na način da je primenio analogiju u suprotnosti sa članom 2. stav 3 ZKPK-a, i da je na pogrešan način sprovodio odredbe člana 367. ZKPK-a, Apelacioni sud je zaključio da, „*Ne stoji žalbeni navod*

branitelja optuženog da je sud optuženog proglasio krivim na osnovu analogije i kršeći na flagrantan način načelo legalnosti. U članu 367. stav 2 ZKPK-a, određuje se „Svako lice koje je odgovorno za bezbednost i zdravlje na bilo kom radnom mestu, i koje ne ugradi sigurnosnu opremu, ne održava tu opremu u ispravnom stanju, ne osigura njenu upotrebu ili ne sprovede odredbe ili tehnička pravila o merama bezbednosti na radu i time ugrozi ljudski život ili izazove značajnu imovinsku štetu, kazniće se kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina“. Dakle prema ovoj odredbi, izvršilac ovog krivičnog dela se definiše se ko kod je odgovoran za bezbednost i zdravlje na radnom mestu, odgovorno lice koje se predviđa prema Zakonu br. 04/L-161 o bezbednosti i zdravlja na radu, konkretnije član 10, stavu prema kojem u stavu 1. se predviđa „Poslodavac koji zapošljava do pedeset (5) radnika ako je sposoban kompetentan može sam da preuzme odgovornost za sprovođenje utvrđenih mera iz stava 1 člana 9 ovog zakona pod uslovom da ispunjava uslove iz stava 5. Člana 9. ovog zakona“, prema tome, prema ovoj odredbi je pravedan zaključak prvostepenog suda kada je optuženog Sami Nuhaj proglasio krivim i odgovornim za krivično delo koja mu se stavlja na teret”.

25. Protiv presude PA1.br. 129/2020 Apelacionog suda zahtev za zaštitu zakonitosti podneo je branilac podnosioca zahteva zbog kršenja krivičnog zakona sa predlogom da se zahtev usvaja i osporene presude poništavaju i stvar vrati na ponovno suđenje u prvostepenom sudu ili da se osuđeni oslobodi od optužbe.
26. Dana 16. Decembra. 2020. godine, Vrhovni sud je done presudu PML.br. 325/2020, kojom je zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva odbio kao neosnovan.
27. U obrazloženju presude PML.br. 325/2020 Vrhovni suda je naveo:

i) Što se tiče tvrdnje branioca podnosioca zahteva da su obe presude donete sa kršenjima krivičnog zakona, i da se kršenje sastoji u činjenici da je pogrešno osuđen Sami Nuhaj kao odgovorno lice za bezbednost na radu, Vrhovni sud je zaključio “Kao što rezultuje iz spisa predmeta, osuđeni Sami Nuhaj je vlasnik i odgovorno lice u preduzeće „Vizioni-S“, a Zakon o bezbednosti i zdravlja na radu, u članu 5. stav 1 ovog zakona, određuje da je odgovornost poslodavca stvoriti bezbedne i zdrave uslove rada u svim pogledima rada. U konkretnom slučaju, poslodavac je osuđeni Sami Nuhaj koji u skladu sa definicijama iz člana 3. Zakona o bezbednosti i zdravlja na radu je fizičko ili pravno lice koji obezbeđuje rad za jednog ili više zaposlenih, plaća zaposlene za izvršeni rad ili usluge i odgovoran je za subjekat rada. Dakle, prema ovim odredbama, osuđeni kao poslodavac , bio je odgovorno lice za bezbednost i zdravlje u preduzeće, vlasnik koje je sam.

Vrhovni sud Kosova, iz gore navedenog utvrđuje da je osuđeni bio poslodavac i istovremeno i odgovorno lice jer isti je u skladu sa članom 10. stav 1, gore navedenog zakona, zaposlio do 50 radnika, što nije sporno, jer i kritičnog dana na gradilištu je bilo 30 radnika i isti je mogao sam da preuzme odgovornost sprovođenja određenih mera u stavu 1 člana 9, dakle, bio je odgovoran za sprovođenje mera bezbednosti i zdravlja u gradilište...”

ii) Što se tiče tvrdnje branioca podnosioca zahteva da Zakon o bezbednosti i zdravlja na radu određuje administrativne sankcije za preduzeća koje zapošljavaju do 50 radnika i nema odgovornog lica za sigurnost na radu, te da sa ovaj nedostatak sankcioniše samo sa administrativnom merama a ne i krivičnom odgovornošću, Vrhovni sud nalazi, „*da izricanje novčanih kazni kao administrativne mere, su mere o odgovornosti pravnog lica dok osuđeni snosi krivičnu odgovornost za posledice prouzrokovane kao odgovorno lice preduzeća. Takođe, ovaj sud utvrđuje da je pravično sproveden krivični zakon kada se isti proglasio krivim zbog krivičnog dela uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367. stav 2 u vezi sa stavom 3 i 7 ZKP-a, jer iz njegovih radnji a naročito iz činjenice da je isti iako bio savestan o opasnosti na radu za svoje zaposlene i kao odgovorno lice, nepažnjom nije ništa preduzeo što prema tehničkim pravilima za bezbednost na radu, obezbeđuje zaposlene, štaviše, polazeći iz činjenice da u zgradi – gradilištu iako je bilo postavljenih skela ali ne u čitavoj zgradi, dozvolio je da zaposleni rade na delu koji nije imao tehničkih uslova (postavljenih skela) za tu vrstu rada. Dakle, ovaj sud nalazi da osuđeni nije sprovodio tehnička pravila bezbednosti i zdravlja zaposlenih na radu kao odgovorno lice i kao posledica ne sprovođenja ovih pravila, došlo je do gubitka života sada pokojnog što određuje i kauzalnu povezanost između njegovih postupaka i ne postupaka i prouzrokovane posledice*“.

Navodi podnosioca

28. Podnosilac zahteva navodi, da je Vrhovni sud u krivičnom postupku povredio načelo sudskog postupka i izvršio proizvoljnu primenu zakona, čime se njemu povređuju individualna prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima], Ustava, kao i članova 6. (Pravo na pravično suđenje) i 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP.
29. Što se tiče povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, podnosilac zahteva u prvi plan istice dva navoda, i to pogrešnu interpretaciju zakona, i neobrazloženu presudu Vrhovnog suda.
30. Konkretnije podnosilac zahteva dodaje da je Vrhovni sud Kosova na proizvoljan način primenio član 5., stav 1. i član 10 Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu koji propisuju „*da je poslodavac odgovoran za stvaranje zdrave i bezbedne uslove rada zaposlenih u svim aspektima rada*“.
31. Dalje, što se tiče neobrazložene presude, podnosilac tvrdi da se članom 370., stav 1 Zakonom o krivičnom postupku na eksplicitan način predviđa obavezu da sudske vlasti obrazložu odluke, ali da je Vrhovni sud Kosova primenjujući odredbe Krivičnog zakona na proizvoljan način, doveo do situacije da presuda PML.br. 325/2020 ne bude obrazložena.
32. U prilog tvrdnji o neobrazloženoj presudi, podnosilac zahteva citira i dva paragrafa presude suda u slučajevima KI 93/16 i KI 87/18.

33. Podnosilac dodaje da Vrhovni sud u presudi ne daje vredne razloge za "okarakterisanje g. Sami Nuhaj kao odgovornog lica za bezbednosti na poslu, već da je u njegovom slučaju primenjena analogija. Zakon o bezbednosti i zdravlju na poslu br. 04/L – 166, član 3., tačka 1. 10. Predviđa da se odgovorno lice za bezbednost na radu definiše na način kao sledeće: *„Osoba zadužena za bezbednost i zdravlje na radu – profesionalac koji je zaposlen kod poslodavca i koji je postavljen da obavlja poslove u vezi bezbednosti i zdravlja na radu“*. Dakle, da bi neko lice imalo status odgovornog lica za bezbednost na radu treba da je a) stručan; b) zaposlen; c) da bude određen za obavljanje dužnosti koji su u vezi sa bezbednosti na radu. Nijednim jednim dokazom izvedenim na sudskoj raspravi nije se utvrdilo da g. Sami Nuhaj, kao vlasnik kompanije ima zahtevane karakteristike da bi dobio epitet odgovornog lica za bezbednost na radu.”
34. Kao drugi navod, podnosilac ističe povredu člana 33. Ustava i člana 7. EKLJP, pri čemu ističe da se niko ne može proglasiti krivim ili kazniti za krivično delo koje, u momentu izvršenja, nije bilo određeno zakonom kao krivično delo. Stoga je jasno da Ustav Republike Kosovo afirmiše načelo *„Nullum crimen, nulla poena sine lege qerta“*, i da ovo znači da elementi zločina i dotična kazna treba da se jasno definišu zakonom. Dok po članu 7. EKLJP, zakon treba jasno da definiše krivična dela i kazne. Ovo podrazumeva da lice treba da shvati iz formulacije odredbi ili i preko njenih tumačenja, u stepenu koji je razuman za te okolnosti, za koje postupke ili ne postupanja će on primiti na krivičnu odgovornost.”
35. U kontekstu navedenog, podnosilac dodaje, da je u nedostatku određivanja odgovornog lica za bezbednost na radu, sudovi su primenili analogiju suprotno sa članom 2., stav 3. Krivičnog zakonika, po kojem: „Definicija krivičnog dela će biti strogo tumačena i tumačenje putem analogije nije dozvoljeno“ (Zakon br. 04/L – 082) i kao posledica je krivičnom odgovornošću teretio vlasnika kompanije „Vizioni – S“ bez nijedne činjenične i pravne osnove.
36. Podnosilac zahteva traži održavanje javne sednice.
37. Podnosilac zahteva takođe traži od Suda i da uvede privremenu meru kojom bi se obustavilo izvršenje presude Vrhovnog suda, a u prilug toj tvrdnji on dodaje:

„Ovaj zahtev ispunjava sve uslove da bi se razmatrao i prihvatio od Suda pošto je pismeno podnet, zasniva se na dokazane činjenice slučaja, pruža pravno potkrepljujuće argumente i pokazuje na nepopravljivu štetu koju bi podnosilac pretrpeo bez uvođenja privremene mere“.

„U sličnim slučajevima, gde bi se prouzrokovala nepopravljiva šteta bez privremene mere, ovaj poštovani sud je izdao odluke za privremenu meru. Vidi n. pr. Tomë Krasniqi protiv RTK i EKK, KI 11/09 (16. oktobra 2009. godine); Fadil Hoxha i 59 drugih protiv Skupštine Opštine Prizren, KI 56/09 (15. decembra 2009. godine); Bajrush Xhemajli, KI 78/12. Prema tome i Ustavni sud je priznao da u takvim slučajevima zaslužuju sadržajno razmatranje pre nego što se izvrši presuda koja bi donela nepopravljivu štetu za podnosioca.“

38. Podnosilac zahteva se obraća sudu sa zahtevom "Da ustanovi povredu individualnih prava podnosioca garantovanih članovima 31. i 33. Ustava Republike Kosovo, članom 10. Univerzalne deklaracije i članovima 6. i 7. Evropske konvencije, kao ishod povreda od Vrhovnog suda niza prava garantovanih za podnosioca ovim instrumentima i Zakonikom o krivičnom postupku Kosova."

Relevantne ustavne i zakonske odredbe Ustav Republike Kosovo

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*

[...]

Član 33

[Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima]

1. *"Niko se ne može proglasiti krivim ili kazniti za krivično delo koje, u momentu izvršenja, nije bilo određeno zakonom kao krivično delo, osim za dela, koja su u periodu u kojem su počinjena, na osnovu međunarodnog prava, smatrana genocidom, ratnim zločinima ili zločinima protiv čovečnosti.*
2. *Kazna koja je izrečena za neko krivično delo ne može biti strožija nego što je bila određena zakonom u vreme kada je delo počinjeno.*
3. *Visina kazne ne sme biti u disproportiji sa krivičnim delom.*
4. *Kazne se određuju na osnovu zakona koji je bio na snazi u vreme kada je delo počinjeno, izuzem onih slučajeva kada je kasnije primenjivi zakon povoljniji po izvršioca krivičnog dela."*

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. *"Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili*

kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.

Član 7 (Kažnjavanje samo na osnovu zakona)

1. Niko se ne može smatrati krivim za krivično delo izvršeno činjenjem ili nečinjenjem koje, u vreme kada je izvršeno, nije predstavljalo krivično delo po unutrašnjem ili međunarodnom pravu. Isto tako, ne može se izreći strožija kazna od one koja je bila propisana u vreme kada je krivično delo izvršeno.

2. Ovaj član ne utiče na suđenje i kažnjavanje nekog lica za činjenje ili nečinjenje koje se u vreme izvršenja smatralo krivičnim delom prema opštim pravnim načelima koja priznaju civilizovani narodi”.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON BR. 04/L-161 O BEZBEDNOSTI I ZDRAVLJU NA RADU

Član 3 Definicije

1. Upotrebljeni izrazi u ovom zakonu imaju slede a značenja:

1.1. Poslodavac – fizičko ili pravno lice koji obezbeđuje posao za jednog ili više zaposlenog ih ispla uje platu zaposlenom ima za rad ili obavljene usluge i odgovoran je za subjekat rada;

1.2. Zaposleni – fizičko lice koji obavlja rad ili usluge uz isplatu za poslodavca i ima radni odnos sa poslodavcem;

1.3. Bezbednost i zdravlje na radu – sastavni deo organizovanja procesa rada, preduzimanjem mere sprečavanja u cilju unapređenja uslova procesa rada očuvanja zaštite zdravlja na radu poboljšanja radne sredine fizičke i psihološke zaštite zaposlenih i ostali koji učestvuju u procesu rada;

1.4. Rizik – mogu nost da zaposlenom prouzrokuje povrede bolesti ili zdravstvene probleme odmah ili kasnije, kao rezultat izloženja na radnom okruženju gde se pojavljuju štetne hemijske fizičke i biološke elemente alate i mašine bez zaštitne opreme i bezbedno za upotrebu pogrešan način korišćenja radnih sredstava i opreme kao i pogrešan način organizovanja rada;

1.5. Potencijalna i ozbiljna opasnost – prepoznatljiva aktivnost koja predstavlja rizik, i koja u kratkom vremenskom periodu može prouzrokovati materijalnu štetu ili na ljude;

1.6. Profesionalna bolest – svaka bolest prouzrokovana od izloženosti štetnih i opasnih hemijski fizički i biološki elemenata u radnoj sredini tokom rada;

1.7. Preventivne mere – sve preduzete i planirane radnje u svim radnim procesima u radnom subjektu u svrhu izbegavanja i minimiziranja opasnosti prouzrokovane od obavljanja radne delatnosti;

1.8. Radna mesta - obuhvataju sva mesta ili prostorije pod direktnim i indirektnim nadzorom od poslodavaca gde zaposleni treba da obavljaju delatnost i ostanu tokom procesa rada;

1.9. Dokument procene rizika - dokumenat gde se opisuju karakteristike procesa rada, identifikaciju izvora rizika utvrđivanje ko može biti ugrožen od kojeg rizika i kako kao i procena rizika za bezbednost i zdravlje na radu i utvrđuje potrebne i neophodne mere koje treba preduzeti da se te mere unaprede u skladu sa ponovnom procenom koje se vršiti s vremena na vreme;

1.10. Osoba zadužena za bezbednost i zdravlje na radu – profesionalac koji je zaposlen kod poslodavca i koji je postavljen da obavlja poslove u vezi bezbednosti i zdravlja na radu;

1.11. Lica ili specijalizovane usluge - podrazumevamo fizičko ili pravno lice van radnog subjekta, kvalifikovano i licencirano za obavljanje delatnosti bezbednosti i zdravlja na radu, u skladu sa ovim Zakonom;

1.12. Nesreće na radu ili zbog rada – svaki neočekivani događaj tokom radnog procesa koji prouzrokuje neposrednu telesnu povredu zaposlenog ili štetu koja donosi privremenu nesposobnost trajnog invaliditeta ili donosi smrti kao i bilo koju drugu štetu po zdravlju koja se direktno povezuje sa obavljanjem radne delatnosti;

1.13. Inspektorat rada – izvršni organ MRSS koji vrši nadgledanje sprovođenja zakonodavstva rada uključuju i i ovog zakona;

1.14. Ministarstvo - Ministarstvo Rada i Socijalne Zaštite.

Poglavlje II Obaveze Poslodavca

Član 5 Opšti princip za poslodavca

1. Poslodavac je odgovoran za stvaranje zdrave i bezbedne uslove zaposlenih u svim aspektima rada.

Član 10 Zaposleni zaduženi za bezbednost i zdravlje na radu

1. Poslodavac koji zapošljava do pedeset (50) radnika ako je sposoban kompetentan može sam da preuzme odgovornost za sprovođenje utvrđenih

mera iz stava 1 člana 9 ovog zakona pod uslovom da ispunjava uslove iz stava 5. Člana 9. ovog zakona

2. Poslodavac koji zapošljava više od pedeset (5) a manje od dvesta pedeset (25) zaposlenih dužan je da odredi jednog eksperta za obavljanje dužnosti iz bezbednosti i zdravlja na radu.

3. Poslodavac koji zapošljava više od dvesta pedeset (25) zaposlenih mora da odredi jednog (1) ili više stručnjaka za obavljanje dužnosti iz bezbednosti i zdravlja na radu.

ZAKONIK BR. 04/L-082 Krivični zakon

Član 367

Uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu

[...]

2. Svako lice koje je odgovorno za bezbednost i zdravlje na bilo kom radnom mestu, i koje ne ugradi sigurnosnu opremu, ne održava tu opremu u ispravnom stanju, ne osigura njenu upotrebu ili ne sprovede odredbe ili tehnička pravila o merama bezbednosti na radu i time ugrozi ljudski život ili izazove značajnu imovinsku štetu, kazniće se kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina.

3. Kada je delo iz stavova 1. ili 2. ovog člana izvršeno nehatno, izvršilac će se kazniti kaznom zatvora u trajanju do tri (3) godine.

[...]

7. Kada je delo iz stava 3. ovog člana izazvalo smrt jednog ili više lica, izvršilac će se kazniti kaznom zatvora u trajanju od jedne (1) do osam (8) godina”.

Ocena prihvatljivosti zahteva

39. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu, navedene u Zakonu i dalje utvrđene u Poslovniku.

40. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji popisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

41. Sud dalje takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove

47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

42. U pogledu ispunjenja ovih uslova, Sud nalazi da je po zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda PML.br. 325/2020 od 16. decembra 2020. godine, nakon što je iscrpeo sve pravna sredstva predviđena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su povređene u skladu sa zahtevima člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima utvrđenim u članu 49. Zakona.

43. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u pravilu 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Stav (2) pravila 39 Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) posebno propisuje:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

44. Gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava neprihvatljive zahteve iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu 2 pravila 39 Poslovnika.

45. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na

određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četrnog stepena“; (ii) navodi koji se kategorišu kao „očigledni ili jasni nedostatak povreda“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi; i na kraju, (iv) „zbunjujući i nejasni“ navodi. (Vidi: tačnije za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“ i specifičnosti gore pomenute četiri kategorije navoda kvalifikovanih kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a za uslove Prihvatljivost od 31. avgusta 2019. godine; Deo III. Neprihvatljivost zasnovana na meritumu; A. Očigledno neosnovani zahtevi, stavovi 255 do 284).

46. U ovom kontekstu, kao i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno u okolnostima ovog slučaja, kako bi ocenio da li je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači osnovna prava i slobode zagantovane Ustavom.
47. Vraćajući se na konkretan slučaj, Sud podseća da se suština slučaja odnosi na činjenicu da je shodno odlukama redovnih sudova, podnosilac zahteva kao odgovorno lice, odnosno vlasnik građevinske kompanije PGP „Vizioni – S“ DOO, počinio krivično delo u „uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. KZRK-a, jer nije preduzeo sve potreben bezbednosne mere kao što je to propisano zakonom o bezbednosti i zdravlju radnika, a što je za posledicu imalo smrt jednog od radnika na mestu izvođenja radova.
48. S tim u vezi, podnosilac zahteva osporava nalaze Vrhovnog suda, navodeći povredu njegovih prava zagantovanih članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 33 [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima], Ustava, kao i članova 6. (Pravo na pravično suđenje) i 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP.

Navodi o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP

49. Što se tiče povrede člana 31 Ustava i člana 6 EKLJP, Sud primećuje da podnosilac smatra da je Vrhovni sud i) proizvoljno primenio član 5., stav 1. i član 10. Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu, i ii) da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena shodno zahtevu člana 370., stav 1 Zakonom o krivičnom postupku u vezi sa okarakterisanjem njega kao odgovorno lica za bezbednosti na poslu, kao što je to propisano članom 3 Zakon o bezbednosti i zdravlju na poslu.

i) Navodi o proizvoljnoj primenio člana 5 stava 1 i člana 10 Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu

50. Što se tiče navoda podnosioca zahteva koji se odnose na pogrešno utvrđivanje činjenica i pogrešnu primenu i interpretaciju materijalnog prava, u konkretnom slučaju člana 5 stava 1 i člana 10 Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu, Sud

naglašava da u svom principijelnom stavu, nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjenicnim ili zakonskim greškama (zakonitost), koje je navodno počinio Vrhovni sud ili bilo koji drugi sud niže instance, osim i u meri u kojoj je mogao da povredi prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud dalje ponavlja da prema Ustavu nije njegova dužnost da deluje kao sud "četvrtog stepena" u odnosu na odluke koje donose redovni sudovi. U suštini, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda: KI68/16, podnosilac zahteva: *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stavovi 51 i 52, slučaj KI70/11, podnosilac zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29).

51. Imajući to u vidu Sud primećuje da je za podnosioca zahteva upravo problematična činjenica što je Vrhovni sud primenio član 5., stav 1. i član 10. Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu prilikom određivanje njegovog pravnog statusa kao odgovornog lica, koje je trebalo da obezbedi bezbedonosne i zdravstvene uslove za radnike, a što je dovelo do zaključka, da on bude osuđen krivim za krivično delo koje mu se stavlja na teret.
52. Sud prvo podseća da Ustavni sud nema nadležnost da odlučuje da li je podnosilac zahteva bio kriv ili ne za izvršenje krivičnog dela. On nema ni jurisdikciju da oceni da li je činjenicno stanje pravično utvrđeno ili da oceni da li su redovni sudovi imali dovoljno dokaza da utvrde krivicu podnosioca zahteva. (Vidi: slučaj Ustavnog suda KI68/16, podnosilac zahteva: *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017 godine, stav 50).
53. Ustavni sud može samo da razmatra da li su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično i nepristrasno suđenje (vidi: *mutatis mutandis*, slučajeve Ustavnog suda KI68/16, podnosilac zahteva: *Fadil Rashiti*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stav 54, i KI70/11, podnosilac zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 30).
54. Vracajući se na konkretan slučaj, i žalbeni navod podnosioca zahteva, Sud nalazi, da je podnosilac zahteva osuđen pravosnažom presudom kao odgovorno lice koje nije preduzelo sve bezbedonosne mere na gradilištu kako je propisano članom 5 i članom 10 Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu, gde je njegova firma izvodila građevinske radove, pri čemu je jedan od radnika izgubio svoj život. Sud podseća da gore pomenuti članovi zakona glase:

član 5

"1. Poslodavac je odgovoran za stvaranje zdrave i bezbedne uslove zaposlenih u svim aspektima rada".

član 10 stav 1

"1. Poslodavac koji zapošljava do pedeset (50) radnika ako je sposoban kompetentan može sam da preuzme odgovornost za sprovođenje utvrđenih

mera iz stava 1 člana 9 ovog zakona pod uslovom da ispunjava uslove iz stava 5. Člana 9. ovog zakona “

55. Dovodeći u vezi zakonske odredbe sa navodima podnosioca zahteva Sud nalazi, da status odgovornog lica podnosilac zahteva nije stekao pred Vrhovnim sudom kako to on u zahtevu navodi, već da je do takvog zaključka došao Osnovni sud u postupku utvrđivanja njegove krivične odgovornosti, pri čemu su izvođeni dokazi, saslušani svedoci, angažovani sudski veštaci, i da je kao rezultat tih radnji Osnovni sud i zaključio *“da Zakon o bezbednosti na radu određuje da u slučaju da kompanija ima 50 i više radnika, treba da ima jedno odgovorno lice za bezbednost na radu, u suprotnom, kada ove obaveze nisu dodeljene nekom pojedincu onda se ove odgovornosti prenose na odgovorno lice. Sami Nuhaj je bio direktor kompanije, [...], direktor kompanije nije neposredno odgovoran ali to ne znači da nema odgovornosti za bezbednost na gradilištu”*.
56. U stvari, Sud na osnovu izloženog može da zaključi da je Osnovni sud podnosioca zahteva okarakterisao kao odgovorno lice koje je imalo obavezu da stvori bezbedonosne uslove na gradilištu, što samo po sebe podrazumeva ne samo obezbeđivanje tehničkih mere i opreme, već pružanje adekvatnih treninga obuke u cilju osposobljavanja radnika za bezbednost na radu, a što on nije uradio shodno nalazima suda, kao i na osnovu same njegove izjave koju je na suđenju naveo *“da lica koja su određena za bezbednost na radu nisu imala adekvatne kvalifikacije osim radnog iskustva”*.
57. Imajući to u vidu, Osnovni sud je odlučio da je podnosilac zahteva kao neposredno odgovorno lice, shodno članu 5 i članu 10 Zakona o bezbednosti i zdravlju, počinio krivično delo shodno člana 367 ZKPK, za šta je i osuđen propisanom kaznom zatvora.
58. Sud dalje opaža, da je podnosilac zahteva i pred Apelacionim sudom pokrenuo iste žalbene navode osporavajući svoj status odgovornog lica, stavljajući u prvi plan činjenicu *“da je zakonodavac u članu 367 odredio kao subjekata izvršenja ovog krivičnog dela lice odgovorno za bezbednost na radu, a ne vlasnika ili direktora kompanije”*.
59. Sud nalazi da je Apelacioni sud posebnu pažnju posvetio upravo navodu podnosioca zahteva u vezi sa njegovim statusom kao odgovornog lica, pri čemu je zaključio da odgovornost za bezbednost i zdravlje na radu pripada poslodavcu – vlasniku, koji je morao da stvori bezbedonosne uslove, ili da ovlasti nekog zaposlenog da obavlja aktivnosti iz bezbednosti i zdravlja na radu, a što u konkretnom slučaju on nije učinio, u stvari, nijednim dokazom nije utvrđeno da je optuženi ovlastio nekog da obavlja aktivnosti iz bezbednosti i zdravlja na radu, kako je to propisano Zakonom br. 04/L-161 o bezbednosti i zdravlja na radu, te da su stoga, *žalbeni navodi u ovom pogledu prema oceni ovog veća su neosnovani*.
60. Što se tiče postupka pred Vrhovnim sudom, Sud takođe nalazi da je podnosilac pokrenuo dva glavna žalbena navoda od kojih se prvi odnosio na činjenocu *“da su sudovi pogrešno primenili član 10. stav 1 Zakona o bezbednosti na radu jer su u preduzeću postojala odgovorna lica za bezbednost na radu. Prema tome, u preduzeću je bilo odgovornih lica, ali i kad ne bi bilo takvih lica, samo ne*

imenovanje odgovornih lica za bezbednost na radu po navodima podnosioca zahteva nije element krivičnog dela za koju je osuđeni proglašen krivim“. I drugi žalbeni navod koji se odnosio na činjenicu da je Zakon za zaštitu i bezbednost na radu odredio administrativne sankcije a ne krivične, u slučaju da jedno preduzeće koje zapošljava do 50 radnika, nema odgovornih lica za bezbednost na radu.

61. Sud ne može a da ne primeti da je Vrhovni sud tretirao oba žalbena navoda podnosioca zahteva pri čemu je i zaključio **i)** da je osuđeni bio poslodavac i istovremeno i odgovorno lice jer isti je u skladu sa članom 10. stav 1, gore navedenog zakona, zaposlio do 50 radnika, što nije sporno, jer i kritičnog dana na gradilištu je bilo 30 radnika i isti je mogao sam da preuzme odgovornost sprovođenja određenih mera u stavu 1 člana 9, dakle, bio je odgovoran za sprovođenje mera bezbednosti i zdravlja na gradilištu. Dok što se tiče drugog žalbenog navoda u vezi sa činjenicom da su zakonom propisane administrativne kazne, a ne krivična odgovornost, stav Vrhovnog suda je bio *„da su novčane kazne kao administrativne mere propisane kao odgovornost pravnog lica, dok u konkretnom slučaju podnosilac zahteva snosi krivičnu odgovornost za posledice prouzrokovane kao odgovorno lice preduzeća.“*
62. Imajući u vidu sve navedeno, Sud navode podnosioca zahteva u vezi sa proizvoljnom primenom člana 5 stava 1 i člana 10 stav 1 Zakona o bezbednosti i zdravlju na radu, vezanom za njegov status odgovornog lica. odbacuje kao navode četvrtog stepena.

ii) Navodi da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena shodno zahtevu člana 370., stav 1 Zakonom o krivičnom postupku

63. Sud primećuje da podnosilac zahteva smatra da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena shodno zahtevu člana 370., stav 1 Zakonom o krivičnom postupku, u vezi sa njegovim okarakterisavanjem kao odgovornog lica za bezbednosti na poslu, kao što je to propisano članom 3 Zakon o bezbednosti i zdravlju na poslu.
64. Sud podseća da član 370 stav 1 Zakna o Krivičnom postupku, na koji se podnosilac zahteva pozvao, uređuje pitanje forme i sadržine koje jedna presuda treba da ispunjava, a što po navodima podnosioca zahteva nije slučaj kada je u pitanju presuda Vrhovnog suda, pogotovo kada je u pitanju obrazloženje u vezi sa njegovim okarakterisavanjem kao odgovornog lica za bezbednosti kao što je to propisano članom 3 Zakona bezbednosti i zdravlju na poslu.
65. Sud podseća da član 370. stav 1 ZKP u relevantnom delu glasi:

Član 370 Sadržaj pismeno izrađene presude

“1. Pismeno izrađena presuda mora potpuno da odgovora presudi koja je objavljena. Presuda mora imati uvod, izreku i obrazloženje.“

66. Sud dodaje da on već ima konsolidovanu praksu u pogledu prava na obrazloženu sudsku odluku zagarantovanu članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. Ova praksa se zasniva na sudskoj praksi ESLJP-a, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve *Hadjianastassiou protiv Grčke*, presuda od 16.

decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, presuda od 24. maja 2005. godine; *Properti protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, presuda od 22. februara 2007. godine.

67. Štaviše, osnovni principi u pogledu prava na obrazloženu sudsku odluku takođe su razrađeni u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali ne ograničavajući se na KI72/12, *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, presuda od 17. decembra 2012. godine; KI22/16, *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac zahteva: „*IKK Classic*“, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; i KI24/17, sa podnosiocem zahteva: *Bedri Salihu*, presuda od 17. maja 2019. godine.
68. U principu, sudska praksa ESLJP-a i Suda, naglašavaju da pravo na pravično suđenje uključuje pravo na obrazloženu odluku i da sudovi moraju „dovoljno jasno navesti razloge na kojima su zasnovali svoju odluku“. Međutim, ova obaveza sudova ne može se shvatiti kao uslov za detaljan odgovor na svaki argument. Obim u kome se primenjuje obaveza obrazloženja može se razlikovati u zavisnosti od prirode odluke i treba se utvrditi u svetlu okolnosti slučaja. Suštinski argumenti podnosioca zahteva moraju biti rešeni i navedeni razlozi moraju da se zasnivaju na važećem zakonu.
69. Vraćajući se na konkretan žalbeni navod podnosioca zahteva, Sud primećuje da je , Vrhovni sud u presudi utvrdio da je „osuđeni Sami Nuhaj vlasnik i odgovorno lice u preduzeće „*Vizioni-S*“, a Zakon o bezbednosti i zdravlja na radu, u članu 5. stav 1 ovog zakona, određuje da je odgovornost poslodavca stvoriti bezbedne i zdrave uslove rada u svim pogledima rada. U konkretnom slučaju, poslodavac je osuđeni Sami Nuhaj koji u skladu sa definicijama iz člana 3. Zakona o bezbednosti i zdravlja na radu je fizičko ili pravno lice koji obezbeđuje rad za jednog ili više zaposlenih, plaća zaposlene za izvršeni rad ili usluge i odgovoran je za subjekat rada. Dakle, prema ovim odredbama, osuđeni kao poslodavac , bio je odgovorno lice za bezbednost i zdravlje u preduzeće, vlasnik koje je sam“.
70. Sud dovodeći u vezu navode podnosioca zahteva sa svojom praksom i praksom ESLJP kao i sa zahtevima člana 370. stav 1 ZKP je mišljenja, da su navodi podnosioca zahteva o neobražloženoj presudi Vrhovnog suda u pogledu njegovog okarakterisavanja kao odgovornog lica za bezbednost neosnovan. Sud je do takvog zaključka došao, upravo detaljnom analizom presude Vrhovnog suda u vezi sa odlučujućim činjenicama kojima je Vrhovni sud zasnovao svoj zaključak u pogledu ispunjenja uslova kojima se definiše njegov status odgovornog lica
71. Na osnovu navedenog proizilazi da su navodi podnosioca zahteva o neobražloženoj presudi Vrhovnog suda očigledno nesnovani usled činjenice, da

su redovni sudovi ispoštovali načela i i garancije člana 31 Ustava i člana 6 EKLJP u vezi sa pitanjem obrazložene sudske odluke.

Navodi o povredi člana 33. Ustava, kao i člana 7. EKLJP.

72. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLJP, podnosilac zahteva u prvi plan navodi da je Vrhovni sud u konkretnom slučaju primenio analogiju u suprotnosti sa članom 33. Ustava i članom 2., stav 3. Krivičnog zakonika, jer je odredbu člana 367., stav 2. koja govori o odgovornom licu za bezbednost na radu, tumačio analogijom o odgovornom licu kompanije. Shodno tome podnosilac tvrdi da se niko ne može proglasiti krivim ili kazniti za krivično delo koje, koje u momentu izvršenja, nije bilo određeno zakonom kao krivično delo „*Nullum crimen, nulla poena sine lege qerta*“ kao što je bilo u njegovom slučaju.
73. Shodno navodima podnosioca zahteva, Sud nalazi da se u svetlu okolnosti konkretnog slučaja i navoda, treba izvršiti ocena ustavnosti navoda podnosioca o očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona zbog primene analogije od strane redovnih sudova, a koja ulazi u okvir prava koje je zagantovano članom 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava u vezi sa članom 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP i njegova primena, opširno protumačeni u sudskoj praksi ESLJP-a.
74. Sud podseća da član 33 ustava garantuje više posebnih načela, čiji je smisao da osiguraju pravnu sigurnost u osetljivom području krivičnog prava.
75. S tim u vezi, Sud navodi da član 33.stav 1. ustava, proklamuje princip legaliteta dela i kazni, tj. sankcija zabranjujući, pored toga, retroaktivno dejstvo krivičnog zakona i drugih kaznenih propisa. Prema načelu legaliteta, *nullum crimen nulla poena sine lege* na koje se podnosilac zahteva pozvao, podrazumeva da nema kažnjivog dela, ni kazne bez zakona. To znači da se niko ne može oglasiti krivim za delo koje, pre nego što je učinjeno, zakonom ili drugim propisom zasnovanim na zakonu, nije bilo predviđeno kao kažnjivo, niti mu se može izreći kazna, koja za to delo nije bila predviđena. Povratno dejstvo krivičnog zakona je isključeno, jer se kazna određuje prema propisu koji je važio u vreme kada je delo učinjeno, izuzev onih slučajeva, kada je kasniji propis povoljniji za učinioca krivičnog dela (član 33. stav 4.Ustava).
76. Prema tome, Sud nalazi da se navodi podnosioca zahteva trebaju razmotriti na osnovu navedenih činjenica i dokaza priloženih u zahtevu, kako bi odgovorio na navod podnosioca zahteva u vezi sa „*zabranom primene analogije u krivičnom pravu*“ (vidi, slično tome, slučaj KI145/18, podnosilac *Shehide Muhadri, Murat Muhadri i Sylë Ibrahimi*, gore citiran, stav 36).
77. Shodno tome, potrebno je oceniti ustavnost navoda podnosioca zahteva o proizvoljnom tumačenju i primeni zakona kao rezultat upotrebe analogije, pozivajući se na načela u vezi sa „*načelom legaliteta*“ i „*zabranom primene analogije u krivičnom pravu*“ oličenim u članu 33. Ustava, članu 7. EKLJP i relevantnoj sudskoj praksi ESLJP-a.

Opšta načela koja se odnose na član 7. utvrđena sudskom praksom ESLJP-a

78. Sud navodi da garancija sadržana u članu 33. Ustava i članu 7. EKLJP, koja je suštinski element vladavine prava, zauzima istaknuto mesto u sistemu zaštite Konvencije, što je naglašeno činjenicom da nijedno odstupanje od nje nije dozvoljeno prema članu 15. EKLJP u vreme rata ili druge vanredne situacije. Trebalo bi ga tumačiti i primenjivati, kao što sledi iz njegovog cilja i svrhe, na takav način da pruža delotvorne zaštitne mere protiv proizvoljnog gonjenja, osude i kazne (vidi presudu *Korbely protiv Mađarske* [VV], Aplikacija br. 9174/02, od 19. septembra 2008. godine, stav 69).
79. Shodno tome, član 33. Ustava i član 7. EKLJP „nisu ograničeni na zabranu retroaktivne primene krivičnog zakona na štetu optuženog: on takođe sadrži, uopštenije, princip da samo zakon može definisati krivično delo i propisati kaznu (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) i načelo da se krivični zakon ne sme široko tumačiti na štetu optuženog, na primer po analogiji. Iz ovih principa sledi da krivično delo mora biti jasno definisano u zakonu. Ovaj uslov je ispunjen tamo gde pojedinac može da zna iz formulacije relevantne odredbe - i, ako je potrebno, uz pomoć tumačenja istog od strane sudova i uz informisani pravni savet - za koja dela i propuste će biti krivično odgovorni“ (vidi presudu *Korbely protiv Mađarske*, stav 70).
80. Šta više, kada govori o „zakonu“, član 7. EKLJP i član 33. Ustava aludiraju na isti koncept kao i onaj na koji se EKLJP poziva negde drugde kada koristi taj termin, koncept koji sadrži zakonsko i sudsko pravo i podrazumeva kvalitativne zahteve, posebno zahteve za dostupnošću i predvidljivošću (vidi predmet *EK protiv Turske*, aplikacija br. 28496/95, presuda od 7. februara 2002. godine, stav 51). Ovi kvalitativni zahtevi moraju biti zadovoljeni kako u pogledu definicije krivičnog dela, tako i u pogledu kazne zaprećene za to delo (vidi presudu *Del Rio Prada protiv Španije*, aplikacija br. 42750/09, od 21. oktobra 2013. godine, stav 91).
81. Pored toga, sud dodaje da, u principu, nije zadatak Ustavnog suda da zameni redovne sudove. Na redovnim sudovima je da reše probleme tumačenja zakonodavstva. Ovo se odnosi i tamo gde se domaće pravo poziva na pravila opšteg međunarodnog prava ili međunarodne sporazume. Uloga Suda ograničena je na utvrđivanje da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni sa Konvencijom i Ustavom (vidi presudu *Waite i Kennedy protiv Nemačke*, aplikacija br. 26083/94, od 18. februara 1999. godine, stav 54, takođe, vidi presudu *Korbely protiv Mađarske*, citiranu gore, stav 72).

Primena gore navedenih principa na slučaj podnosioca zahteva

82. U svetlu gore navedenih principa koji se tiču obima njegovog nadzora, Ustavni Sud navodi, da nije pozvan da odlučuje o individualnoj krivičnoj odgovornosti podnosioca zahteva, što je prvenstveno stvar na proceni redovnih sudova. Takođe, Sud nije pozvan da odlučuje da li u radnjama podnosioca zahteva postoji biće nekog drugog krivičnog dela, to je takođe na proceni redovnih sudova (vidi presudu *Streletz, Kessler i Krenz protiv Nemačke*, Aplikacije br. 34044/96, 35532/97 i 44801/98, od 22. marta 2001. godine, stav 51)

83. Funkcija Suda je, sa stanovišta člana 33. Ustava i člana 7. stav 1. EKLJP, da razmotri da li je krivično delo za koje je osuđen podnosilac zahteva predstavljalo krivično delo definisano s dovoljnom dostupnošću i predvidljivošću i da li su redovni sudovi suprotno načelu legaliteta primenjujući analogiju široko tumačili krivični zakon na štetu optuženog (vidi Presudu *Kokkinakis protiv Grčke*, Aplikacija br. 14307/88, od 25. maja 1993. godine, stav 52).

a) Dostupnost

84. Što se tiče primene načela ustanovljenih od strane ESLJP-a, Sud nalazi da se najpre treba ustanoviti da li su Krivični zakon i Zakon o bezbednosti na radu bili dostupni podnosiocu zahteva u periodu kada je sama njihova dostupnost bila od bitne važnosti za sam ishod postupka.
85. U tom smislu, Sud na osnovu činjenica slučaja kao i na osnovu spisa predmeta primećuje da je podnosilac zahteva bio direktor građevinske firme koja je izvodila građevinske radove na teritoriji Kosova, i da je zbog pogibije jednog od radnika njegove firme, Osnovno tužilaštvo u Uroševcu 3. decembra 2015. godine podiglo optužnicu protiv podnosioca zbog krivičnog dela *uništenje, oštećenje ili uklanjanje sigurnosne opreme i ugrožavanje bezbednosti na radnom mestu iz člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. i članom 31. KZK*.
86. Sud nalazi da je podnosilac zahteva od strane redovnih sudova proglašen krivim za izvršenje tog krivičnog dela na osnovu *“člana 367., stav 2., u vezi sa stavom 7. i 3. KZRK-a, za šta mu je izrečena i kazna zatvora*.
87. Sud nalazi da su sudovi svoje presude doneli na osnovu KZK 04/L-082, koji je objavljen u službenom listu br.19/2012, dana 13. jula 2012. godine, i Zakona o bezbednosti na radu od 31. maja 2013. godine, na osnovu čega se da zaključiti da su KZK koji je predviđao krivično delo i zakon o Bezbenosti na radu, koji je predviđao obavezu ispunjenja uslova u vezi sa bezbednosti na radu, bili na snazi u trenutku nastanka krivičnog dela, i da su oni kao takavi, u svakom trenutku u dovoljnoj meri bili dostupni podnosiocu zahteva.

b) Predvidljivost

88. Sud dalje treba da utvrdi da li su KZK i Zakon o bezbednosti na radu, bili predvidljivi i da li su ih redovni sudovi primenom analogije tumačili opširno i nepredvidivo na štetu podnosioca zahteva.
89. S tim u vezi, Sud primećuje da je podnosilac zahteva osnovao svoju građevinsku firmu i da je shodno tome kao vlasnik imao svoja prava i obaveze, odnosno, da je shodno važećem zakonu o bezbenosti na radu, on morao da preduzme sve bezbedonosne radnje u cilju zaštite kako zaposlenih radnika tako i drugih lica koja bi mogla posredno ili neposredno da budu oštećena nepreduzimanjem istih. Šta više član 10 (Zaposleni zaduženi za bezbednost i zdravlje na radu) zakona o bezbednosti na radu, je predviđao obavezu podnosioca da angažuje lica koja bi redovno održavalo sve potrebne treninge i edukaciju neophodnu za sve zaposlene u cilju povećanja mera obezbeđenja i sigurnosti na radu.

90. Sud je mišljenja da je podnosilac zahteva bio u obavezi i da je mogao da predvidi da ovakav njegov propust, odnosno ne ispunjavanje uslova predviđenih relevantnim odredbama zakona o bezbednosti na radu, može dovesti do njegove krivične odgovornosti za neispunjenjem istih a samim tim i krivičnog dela koje je bilo propisano važećim KZK.
91. Šta više, Sud nalazi da se i Apelacioni sud takođe bavio pitanjem primene analogije u krivičnom postupku, koja je po navodima podnosioca zahteva, bila na njegovu štetu, i da je pri tome zaključio da *“Ne stoji žalbeni navod branitelja optuženog da je sud optuženog proglasio krivim na osnovu analogije i kršeći na flagrantan način načelo legalnosti. U članu 367. stav 2 ZKPK-a, određuje se „Svako lice koje je odgovorno za bezbednost i zdravlje na bilo kom radnom mestu, i koje ne ugradi sigurnosnu opremu, ne održava tu opremu u ispravnom stanju, n osigura njenu upotrebu ili ne sprovede odredbe ili tehnička pravila o merama bezbednosti na radu i time ugrozi ljudski život ili izazove značajnu imovinsku štetu, kazniće se kaznom zatvora u trajanju od šest (6) meseci do pet (5) godina“. Dakle prema ovoj odredbi, izvršilac ovog krivičnog dela se definiše se ko kod je odgovoran za bezbednost i zdravlje na radnom mestu, odgovorno lice koje se predviđa prema Zakonu br. 04/L-161 o bezbednosti i zdravlja na radu.“*
92. Shodno tome, Sud smatra da su se redovni sudovi tokom celog postupka pridržavali principa i načela KZK , i da su delovali isključivo u duhu zakonske odredbe, te da nije došlo do primene alnalogije na koju se podnosilac u zahtevu i pozivao.
93. Shodno tome, Sud zaključuje da nije došlo do povrede člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLjP vezano za navod podnosioca o primeni analogije u krivičnom postupku.
94. Sud imajući u vidu da je odgovorio na sve navode podnosioca zahteva nalazi, da ništa u slučaju predstavljenom od strane podnosioca ne ukazuje da je došlo do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, kao ni povrede načela legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima, garantovano članom 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLjP.
95. Sud naglašava da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLjP (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syl*a, od 5. decembra 2013. godine).
96. Dakle, zahtev podnosioca je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika o radu.

Zahtev za održavanjem javne rasprave

97. Sud je pored ostalih navoda u zahtevu primetio da podnosilac traži i održavanje javne sednice, ne navodeći neko posebno obrazloženje, kao ni razlog zbog čega bi javna sednica bila neophodno.

98. U tom smislu, Sud se poziva na član 20. Zakona:

“1. Ustavni sud donosi odluku o predmetu nakon zaključivanja usmene rasprave. Stranke mogu odustati od usmene rasprave.

2. Bez obzira na stav 1 ovog člana, na osnovu svoje procene, sud može doneti odluku o postupku koji je predmet ustavnog razmatranja na osnovu spisa predmeta.”

99. Sud primećuje da nema razloga na koje se pozvao podnosilac zahteva u prilog ovog zahteva.

100. Sud smatra da su dokumenti koji se nalaze u zahtevu dovoljni da odluči o ovom slučaju u skladu sa tekstom člana 20, stav 2 Zakona (vidi, mutatis mutandis, slučaj Ustavnog suda br. KI34/17, podnosilac zahteva: *Valdete Daka*, presuda od 12. juna 2017. godine, stavovi 108-110).

101. Prema tome, odbija se zahtev podnosioca da se održi usmena rasprava kao neosnovan.

Zahtev za privremenu meru

102. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe traži od Suda da uvede privremenu meru, kojom bi se obustavilo izvršenje pravosnažne presude Vrhovnog suda.

103. Međutim, Sud je upravo zaključio da se zahtev podnosioca treba proglasiti neprihvatljivim na ustavnim osnovama.

104. Stoga, u skladu sa članom 27.1 Zakona, i u skladu sa pravilom 57. (4) (a) Poslovnika o radu, zahtev podnosioca za privremenu meru treba da se odbije, jer isti ne može da bude predmet razmatranja pošto je zahtev proglašen neprihvatljivim.

Z OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.1. i 7. Ustava, članovima 20 i 27.1 Zakona i pravilima 39. (2) i 57. (1) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 25. marta 2021.godine, je jednoglasno

ODLUČIO

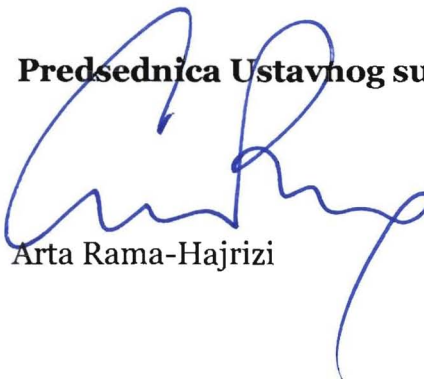
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za održavanjem javne sednice
- III. DA ODBIJE zahtev za privremenu meru;
- IV. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- V. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- VI. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi